

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 3127/2024
05.02.2026. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Добриле Страјина, председника већа, Драгане Миросављевић и Надежде Видић, чланова већа, у парници из радног односа тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Стефан Ђорђевић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије – Министарство правде, Управа за извршење кривичних санкција, коју заступа Државно правобранилаштво, са седиштем у Београду, ради исплате јубиларне награде, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 174/24 од 21.02.2024. године, исправљене решењем истог суда Гж1 174/24 од 11.03.2024. године, у седници већа одржаној 05.02.2026. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 174/24 од 21.02.2024. године, исправљене решењем истог суда Гж1 174/24 од 11.03.2024. године.

ОДБИЈА СЕ захтев тужиоца за накнаду трошкова ревизијског поступка као неоснован.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 63/21 од 23.03.2022. године, исправљеном решењем истог суда П1 63/21 од 03.08.2023. године, ставом првим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу на име неисплаћене јубиларне награде исплати износ од 54.344,00 динара са законском затезном каматом од 15.06.2018. године до коначне исплате. Ставом другим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу накнади трошкове поступка у износу од 72.474,00 динара. Ставом трећим изреке, одбијен је захтев пуномоћника тужиоца да тужилац буде ослобођен плаћања трошкова судских такси у овој правној ствари, као неоснован.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 174/24 од 21.02.2024. године, исправљеном решењем истог суда Гж1 174/24 од 11.03.2024. године, ставом првим изреке, преиначена је првостепена пресуда тако што је одбијен као неоснован тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се обавезе тужена да му на име неисплаћене јубиларне награде исплати износ од 54.344,00 динара са законском затезном каматом почев од 15.06.2018. године до коначне исплате. Ставом другим изреке, преиначено је

решење о парничним трошковима, садржано у ставу другом изреке првостепене пресуде, тако што је одбијен као неоснован захтев тужиоца за накнаду трошкова парничног поступка у износу од 72.474,00 динара и одлучено да се обавезе тужилац да туженој накнади трошкове парничног поступка у износу од 58.500,00 динара. Ставом трећим изреке, обавезан је тужилац да туженој накнади трошкове по жалби у износу од 18.000,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права.

Врховни суд је испитао побијану пресуду на основу члана 408. у вези члана 403. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11...10/23) и утврдио да је ревизија тужиоца неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, решењем тужене од 29.04.2008. године тужилац, који је био запослен у привременим институцијама Косова и Метохије – КПД у Липљану, преузет је у Управу за извршење заводских санкција почев од 15.05.2008. године Закључком Владе РС од 17.04.2008. године. Закључком Владе, положај лица која су била запослена у привременим институцијама АП КиМ уподобљена су положају државних службеника и намештеника који су радили у органима који су укинута, а чији делокруг је преузео други орган у смислу одредбе члана 135. став 1. Закона о државним службеницима. Преузимање се врши тако што руководилац органа РС који је преузео делокруг доноси решење о преузимању запосленог.

Првостепени суд је усвојио тужбени захтев уз закључак да је тужена била дужна да поступи по Закључку Владе Републике Србије и да положај тужиоца уподоби положају државних службеника и намештеника у правном систему Републике Србије, а како тужена у конкретном случају није поступала у складу са законом и након преузимања из органа привремених институција КиМ није омогућила тужиоцу да обавља послове у складу са његовом стручном спремом, знањима и способностима, то тужилац има право на јубиларну награду са даном 15.05.2018. године, у складу са одредбом члана 44. став 1. ПКУ.

Другостепени суд је побијаном пресудом преиначио првостепену пресуду, тако што је тужбени захтев одбио, јер тужилац, до закључења расправе пред првостепеним судом, није предочио доказе да се писменим путем обраћао надлежном функционеру захтевом за исплату јубиларне награде, нити је због "ћутања администрације" покренуо управни спор, па у ситуацији када му није признато право на јубиларну награду, он не може са успехом тражити исплату по том основу. По мишљењу другостепеног суда, јубиларна награда, према изричитим правилима из члана 105. став 3. Закона о раду, не сматра се зарадом већ другим примањима, за чије остварење је нужно поштовати поступак прописан правилима из члана 140.-143. Закона о државним службеницима. Када је запослени пропустио да користи делотворно правно средство, он у парници не може са успехом остварити право на накнаду штете с позивом на незаконит и неправилан рад органа тужене у смислу правила из члана 172. Закона о облигационим односима, а по основу одговорности правног лица за штету коју проузрокује његов орган. Због тога, по мишљењу другостепеног суда, супротно

закључку првостепеног суда, не постоји основ одговорности тужене за штету коју тужилац трпи.

По оцени Врховног суда, правилно је другостепени суд преиначио првостепену одлуку и одбио тужбени захтев.

Одредбом члана 120. став 1. тачка 1. Закон о раду („Службени гласник РС“, бр. 24/05 са изменама), прописано је да општим актом, односно уговором о раду може да се утврди право на јубиларну награду и солидарну помоћ.

Одредбом члана 44. став 1. Посебног колективног уговора за државне органе („Службени гласник РС“, бр. 25/15 ... 34/18), је прописано да запослени има право на јубиларну новчану награду у висини месечне просечне зараде без пореза и доприноса по запосленом у Републици Србији према објављеном податку органа надлежног за послове статистике за последњи месец у претходној календарској години у односу на календарску годину у којој се јубиларна награда остварује, с тим што се висина новчане награде увећава за 25% при сваком наредном остваривању тог права, тако да се исплаћује и то под тачком 1. за десет година рада у радном односу - у висини месечне просечне зараде без пореза и доприноса. Према ставу 2. наведене одредбе закона, запослени остварује право на јубиларну награду за навршених 10, 20, 30, 35 и 40 година рада проведених у радном односу у државном органу, органу аутономне покрајине, односно јединици локалне самоуправе, без обзира на то у ком органу је запослени остварио право из радног односа. Код утврђивања права на јубиларну награду рачунају се и године рада код послодавца од кога је надлежни орган преузео надлежности, послове и запослене.

У конкретном случају, тужилац је преузет из привремених институција на Косову и Метохији у Управу за извршење заводских санкција, али је остао нераспоређен. У ситуацији када тужилац није радно ангажован, он нема право на јубиларну награду, пошто Посебан колективни уговор за државне органе то право предвиђа за године рада проведене у радном односу у државном органу, а тужилац од дана преузимања 15.05.2008. године није био распоређен и није радио. На основу Закључка Владе тужилац је формално у радном односу код тужене са фиксним износом плате, али не остварује рад нити му се обрачунава минули рад.

Неосновани су наводи ревизије тужиоца да му право на јубиларну награду припада као лицу које је у радном односу код послодавца, јер услов за исплату јубиларне награде није распоређеност на рад запосленог. Супротно тим наводима ревизије, одредба члана 44. став 1. Посебног колективног уговора за државне органе јасно и недвосмислено прописује право запосленог на јубиларну новчану награду у висини месечне просечне зараде без пореза и доприноса по запосленом у Републици Србији према објављеном податку органа надлежног за послове статистике за последњи месец у претходној календарској години у односу на календарску годину у којој се јубиларна награда остварује, тако да се исплаћује за 10 година рада у радном односу у висини месечне просечне зараде без пореза и доприноса (тачка 1.). Није довољно да запослени буде у радном односу код послодавца, јер би се у том случају право на исплату јубиларне новчане награде везивало само за радни однос. Поред радног односа потребно је да запослени и ради, а то овде није случај. Преузимање на основу Закључка Владе не подразумева остваривање свих права из радног односа, што је јасно из садржаја Закључка којим је одређен само фиксни износ плате тужиоцу без

обрачунавања минулог рада. С тим у вези, неосновано се у ревизији указује на погрешну примену материјалног права.

Са изнетих разлога, Врховни суд је одлучио као у ставу првом изреке на основу члана 414. став 1. ЗПП.

Захтев тужиоца за накнаду трошкова ревизијског поступка је одбијен, јер тужилац није успео у поступку по ревизији.

**Председник већа - судија
Добрила Страјина с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**